

ESIMENE PEATÜKK

NATHANIEL

Kabul, Afganistan August 2021

Need polnud Maldiivid.

Sulgesin silmad ja kallutasin pea kõrvetava pärastlõunase päikese käes kuklasse. Tuule käes võisin peaaegu kujutleda, et niiskus, mis mööda mu kaela alla voolab ja pluusikraesse imbub, on hiljutisest ujumisest jäänud veenired, mitte mu enese higi. Peaaegu.

Selle asemel seisin Kabulis ja imestasin, et mis nipiga mu saapad niisuguse temperatuuri juures betooniga kokku ei sula. Vahest oli selles, et igatsesin taga reisi, kuhu oleksin läinud ilma temata, mängus karma käsi.

„Sa peaksid olema puhkusel,“ ütles tuttav hääl mu paremal käel.

„Tasa. Ma olengi. Näed?“ Avasin ühe silma, et piiluda Torrest, kes seisis mu kõrval, puhmaskulmud kamuflaažmütsi noka all varjus.

„Mida ma nägema pean? Sa seisad lennurajal, pea kuklas, justkui mõnes Coppertone'i reklaamis.“

Mu suunurgad kerkisid. „See pole lennurada. See on väike bangalo Maldiividel. Kas sa siis ei kuule laineid?“

Roorite kauge rütmiline müdin täitis õhku.

„Ma kuulen, kuidas su mõistus minema lendab,“ pobises mees. „Paistab, et nad on kohal.“

Avasin vastumeelselt silmad, otsisin horisondilt maanduvat lennukit ja märkasin seda silmapilk.

Läheb jälle lahti. Mulle küll meeldis, et töö mind aina tegevuses hoidis, kuid pidin tunnistama, et see hakkas ka tüütuks muutuma. Rahu tundus palju meeldivam kui lakkamatu sõda.

„Kuidas kurat sa ennast üldse sellesse asja mässida lasksid? Ma arvasin, et see on Jenkinsi ülesanne,“ uuris Torres.

„Jenkins jäi eile õhtul mingisse viirusse ja ma ei söandanud paluda, et Ward oma puhkuse edasi lükkaks. Tal on lapsed.“ Nihutasin õlal oma automaadi rihma, sellal kui C-130 rajale maandus. „Nüüd pean olema senaator Laureni nõunikule lapsehoidja.“

„Noh, sa ju tead, et olen sinu jaoks alati olemas.“

„Tänud, semu.“

Parim sõber polnud mu kõrvalt lahkunud sellest ajast saati, kui meid eriuksusesse värvati. Põrgut, ta oli olnud mu kõrval juba enne seda.

„Loodetavasti on Jenkinsil järgmiseks nädalaks juba parem ja mina olen teel Maldiividele veel enne, kui senaatorid ise kohale jõuavad.“ Ma samahästi kui tundsin huulil mahlaste kokteilide maitset ... oh – ei, see oli hoopis metalne lennukikütuse maitse. Õigus küll.

„Suurem osa mehi kasutab puhkust selleks, et minna koju pere juurde, kas tead.“ Torres heitis pilgu ülejäänud üksuslastele, kes sammusid meie poole, siludes oma embleemideta vormirõivaid, justkui oleks neil pärast nelja siin riigis veedetud kuud võimalik riieteid kuidagi viisakat väljanägemist anda.

„Noh, enamikul meestel pole sellist peret, nagu on minul.“ Kehitasin õlgu. Ema oli surnud juba viis aastat tagasi ja isaga oleksin ma olnud nõus kohtuma vaid selleks, et teda matta.

Ülejäänud üksuslased jõudsid meie juurde ja võtsid rivvi, näoga lennuki poole. Graham seisis mu teisele käele. „Kas tahad, et ma sõidan?“

„Jah,“ vastasin. Olin juba valinud välja mehed, keda tahtsin Jenkinsi tagasitulekuni enda meeskonda. Parker ja Elston ootasid saatkonnas.

„Kas kõik on siin?“ küsis major Webb meie juurde jõudes ja lõuga sügades.

„Püha müristus! Ma ei mäleta, millal ma viimati päriselt su nägu nägin.“ Graham naeratas meie komandörile, säravvalged hambad sügavpruuni nahaga kontrastis.

Webb pomises midagi poliitikute kohta, sellal kui õhusõiduk lennukorraldajate poole veeres.

Eriüksuse eliiti kuulumisel olid oma hüved. Mitteformaalne semulikkus ja luba jätta habe ajamata kuulusid kindlasti nende hulka. Aga see, et su puhkusele võidi vesi peale tõmmata, sest sul tuleb mängida turvameest mingite seadusandjate abilistele, ei olnud

seda kohe mitte. Olin veetnud täna hommikul tund aega, viies end kurssi Greg Newcastle'i toimikuga. Minu ülesanne oli turvata senaator Laureni kolmekümne kolme aastast abipersonaliülemat, kes nägi välja nagu mees, kes on lõpetanud Harvardi õigusteaduskonna ja läinud sealt otse Kapitooliumisse. Nad tulevad oma seltskonnaga niinimetatud faktiotsimise retkele, andmaks tagasisidet selle kohta, kuidas kulgeb USA vägede riigist väljatoomine. Kahtlustasin, et nad ei jää leituga rahule.

„Lihtsalt mälu värskenduseks ...“ sõnas Webb, võttes taskust kokku volditud paberi ja heites pilgu paika pandud turvameeskonnaülemate nimedele. „Maroon, sinu meeskonnal on Baker kongresmen Garcia kabinetist,“ alustas ta, kasutades varjunimesid, mis olid selle missiooni tarbeks määratud. „Gold, sinul on Turner kongresmen Murphy juurest. White, sinul on Holt senaator Liu kabinetist. Green, sina vastutad Astori eest, kes tuleb senaator Laureni kabinetist ...“

„Mulle anti Greg Newcastle'i info,“ segasin vahele.

Webb langetas pilgu paberile. „Paistab, et nad on viimasel hetkel muudatuse teinud. Nüüd on sul Astor. Ülesanne jääb samaks. Senaator Laureni kabinet keskendub lõunaprovintsidele. Nemad viivad tüdrukute malevõistkonna Ühendriikidesse.“

Astor. Mu magu jónksatas. See pole võimalik. Mitte mingil moel.

„Rahune,“ sosistas Torres. „See on levinud perekonnanimi.“

Tósi. Pealegi töötas see naine viimati, kui temast kuulsin, mingis New Yorgi ettevõttes, kuid sellest oli möödas kolm aastat.

Mu jope oli vihmast läbi ligunenud ...

Püüdsin oma rahutud mõtted kontrolli alla saada, sellal kui lennuk lennukorraldajate juhatusel meie ette parkis. Asfaldilt kiirgas soojust virvendavate lainetena, mis moonutasid mu vaadet, kui tagumine uks alla laskus ja piloodid mootorid välja lülitasid.

C-130-st väljusid esimesena vormirõivais lendurid, nende järel seltskond tsiviiliskuid, kelle eeldasin olevat kongresmenide nõunikud. Ühte pintsaklipplast oli vaja trapist alla aidata.

Kergitasin kulme. *Tüüp ei saa iseseisvalt trapistki alla, aga arvas, et tal on hea mõte tulla Afganistani tuurile?*

„Kas see on mingi nali?“ mühatas Kellman – sellel missioonil siiski seersant White. „Palun öelge, et see pole minu tüüp.“

„Läheb lahti,“ pomises Torres mu kõrval.

Hingasin kümneni lugedes pikalt välja, lootes, et olen nullini jõudes rahunenud. Asjatu lootus. Me raiskasime selle kõige peale ainult oma aega.

Lendurid jalutasid meie poole, nägu naerul, ja varjasid meie pilkude eest neile järgnevaid isikuid. Muidugi olid nad rõõmsad. Nad olid siin, et anda meile üle pintsaklipslased. Kahtlesin sügavalt, kas nad naerataksid ka siis, kui peaksid ise saatma rumalaid ja ennast täis tsiviile sõjaväebaasidesse, justkui oleksid need turismipiirkonnad, mitte aktiivsed lahingutsoonid.

Major Webb sammus neile vastu ja lendurid juhatasid poliitikud meie väikse salga ette. Tulijaid oli kokku kuus ...

Mu süda. Kurat ja põrgu. Jäi seisma.

Pilgutasin aeglaselt korra, siis kaks, kui kuumuse virvendus tuuleiilis haihtus. Need meekarva juuksed ja miljoni dollari naeratus said kuuluda vaid ühele inimesele. Oleksin võinud pea panti panna, et nende ülisuurte päikesepillide taga on tumepruunid silmad, mida raamivad tihedad ripsmed. Mu käed tõmbusid rusikasse ja ma justkui oleksin pärast kõiki neid aastaid ikka veel tundnud tema kehakumerusi.

See oli *tema*.

„Kas kõik on korras?“ küsis Torres sosinal. „Sa näed välja, nagu oksendaksid iga hetk hommikusöögi välja.“

Ei, kõik *polnud* korras. Sellest oli asi umbes sama kaugel kui New York Afganistanist. Ma ei suutnud isegi sõnu moodustada. Meie esma-kohtumisest ühel hoopis teistsugusel lennurajal oli möödas kümme aastat, aga teda nähes muutusin ma endiselt sõnatuks.

Ta ulatas Webbile tervituseks parema käe ja sikutas vasakuga õlal kõrgemale tuttavlikku sõjaväerohelist seljakotti. See oli tal ikka veel alles? Päikesekiired langesid tema sõrmedele ja peegeldusid sealt tagasi eredamana kui signaalpeeglist.

Mida. Põrgut. Mu süda ärkas puperdades ellu ja peksis eituses nii kõvasti, et suisa *valutas*.

Siin – neetud sõjatsoonis – seisis ainus naine, keda olin iial armastanud, ja ta kandis teise mehe sõrmust. Temast pidi saama teise mehe *naine*. Ma isegi ei tundnud veel seda sitapead, aga vihkasin teda ometigi, sest teadsin, et see mees ei saa olla tema jaoks piisavalt hea. Ei olnud minagi. Selles oligi alati seisnenud meie häda.

Ta vaatas minu poole ja tema naeratus hajus suu lõtvudes. Ta lükkas päikesepriidid pealaele, sõrmed värisemas, ja nähtavale ilmusid suured pruunid silmad, mis nägid välja niisama jahmunud, kui ehmununa mina ennast tundsin.

Mu rinda oleks justkui kruustangidega pitsitatud.

Nägin silmanurgast, kuidas Webb rivi eest läbi sammub, tutvustades poliitikutele nende turvamehi. Ta lähenes meile otsekui tuumapomm, mis peatselt plahvatab, sellal kui me naisega teineteist põrnitsesime. Meid lahutas viis meetrit, vahest vähemgi, ja see vahemaa oli ühtaegu liiga suur ja ülemäära väike.

Naine astus ette ja võpatas ning haaras juuksed pihku, kui tuul paisus, puhudes liiva ja tolmu kõigile pindadele, sealhulgas tema valgele üles keeratud varrukatega pluusile. Mida põrgut tema siin teeb? See paik ei ole temasuguse jaoks. Tema koht on mugavas kontorinurgas, kus talle ei saa liiga teha miski ... minuga eesotsas.

„Preili Astor, tema on ...“ alustas Webb.

„Nathaniel Phelan,“ lõpetas naine, silmitsedes mu nägu, nagu näeks ta seda viimast korda, nagu teeks ta märkmeid iga viimase kolme aasta jooksul toimunud muutuse ja iga saadud armi kohta.

„Izzy.“ Rohkem ei suutnud ma midagi öelda, kui miljonikaraadine kivi mulle tema sõrmest hoiatava signaalina vastu veikles. Kellele, tont võtku, oli ta andnud oma jah-sõna?

„Kas te kaks tunnete teineteist?“ Webbi pilk kerkisid, kui tema pilk meie vahet liikus.

„Jah,“ vastasin.

„Enam mitte,“ vastas naine samal ajal.

Persse.

„Okei?“ Webbi pilk liikus taas, kui ta hetke piinlikkust tajus. „Kas see on probleem?“

Jah. Hiigelsuur probleem. Miljon rääkimata sõna hõljus meie vahel just niisama tiheda ja armutuna nagu liiv, mis lennurajalt meieni kandus.

„Kuulge, ma saan määrata uue ...“ alustas Webb.

„Ei,“ torkasin. Ei tulnud kõne allagi, et ma usaldaksin Izzy turvalisuse kellegi teise hoolde. Ta on minuga kimpus, tahab ta seda või ei.

Webb pilgutas silmi, see oli ainus üllatuse märk, mida ta üldse kunagi välja näitas, ja heitis pilgu Izzyle. „Preili Astor?“

„Kõik on korras. Palun ärge tehke sellest endale tüli,“ vastas naine kerge, lihvitud ja võltsi naeratusega, mis ajas mulle judinad peale.

„Okei siis,“ sõnas Webb aeglaselt, pööras end minu poole, ütles hääletult „soovin edu“ ja liikus edasi.

Piidlesime Izzyga teineteist ja kõik need tunded, mida olin püüdnud viimase kolme aasta jooksul maha matta, tungisid pinnale, rebides lahti haavad, mis polnud iial päriselt paraneda jõudnud. Uskumatu, et me taas sel moel kohtusime. Meil oli alati olnud kombeks kokku saada kõige ebasobivamal ajal ja kõige ebasobivamas kohas. Oli isegi mõneti paslik sel korral kohtuda sõjaväljal.

„Ma arvasin, et oled New Yorgis,“ suutsin viimaks öelda, hää l kriipiv, nagu oleks seda tosin korda üle asfaldi lohistatud. *Kohas, kus keegi lakkamatult ei püüa sind õhku lasta.*

„Kas tõesti?“ Naine kergitas kulmu ja tõmbas allalibiseva seljakoti tagasi õlale. „Naljakas, sest mina arvasin, et sina oled surnud. Tuleb välja, et me mõlemad eksisime.“